

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelů **a) P. K., b) H. K.**, obou zastoupených JUDr. Tomášem Plavcem, advokátem se sídlem v Chrudimi, Rooseveltova 335, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2006, č. j. 31 Ca 44/2006 - 69,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále též „správní orgán“) ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4494/110/2004-Ja, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a) proti dodatečným platebním výměrům ze dne 11. 6. 2003 a ze dne 13. 6. 2003 vydaným Finančním úřadem ve Vysokém Mýtě („dále též správce daně“) na daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999, 2000 a 2001, a proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4495/110/2004-Ja, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky b) proti dodatečným platebním výměrům ze dne 8. 9. 2003 a ze dne 9. 9. 2003 vydaným Finančním úřadem ve Vysokém Mýtě na daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999, 2000 a 2001. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ve věci již jednou rozhodoval, a to o kasačních stížnostech správního orgánu proti rozsudkům Krajského soudu v Hradci Králové ze dne

22. 4. 2005, č. j. 31 Ca 267/2004 – 27, a č. j. 31 Ca 266/2004 - 31, na základě kterých byly rozsudky krajského soudu zrušeny z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a věci mu byly vráceny k dalšímu řízení. Předkládaná kasační stížnost však v záhlaví uvedené rozhodnutí krajského soudu napadá z jiných důvodů. Usnesením ze dne 19. 10. 2006, č. j. 31 Ca 44/2006 - 61, 31 Ca 40/2006, spojil Krajský soud v Hradci Králové ke společnému projednání věci vedené pod sp. zn. 31 Ca 44/2006 a sp. zn. 31 Ca 40/2006 s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 31 Ca 44/2006.

Jako právní důvod své kasační stížnosti stěžovatelé (dále též „daňové subjekty“) uvedli ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé předně zdůraznili, že krajský soud se ve svém rozhodnutí nevypořádal s argumenty uváděnými v žalobě. Stěžovatelé nejprve nesouhlasili se závěrem správního orgánu a krajského soudu, že podklady jimi předložené v rámci daňového řízení nebyly postačující ke stanovení daně dle dokazování. Stěžovatelé trvají na tom, že jimi vedené účetnictví splňuje požadavky stanovené zákonem o účetnictví a rovněž i čl. IX. odst. 5 Opatření Min. fin. ČR čj. 281, 283/77 411/2000, kterým se stanoví postupy pro účtování v jednoduchém účetnictví, a rovněž na faktu, že jimi předložené materiály byly úplné a umožňovaly stanovit daň na základě dokazování. Dále uvádí, že způsob vedení skladové evidence, kdy nejsou evidovány jednotlivé druhy zboží, ale hodnota stejných druhů zboží v prodejních cenách, je v souladu s principy evidence zboží tímto způsobem, když v kasační stížnosti tento svůj názor dále rozvádí. Zdůraznili, že způsob popsáný správním orgánem je sice teoreticky možný, ale v praxi zcela nereálný. Stěžovatelé dále podtrhli, že pokud poskytovali slevy při prodeji na faktury, jsou tyto údaje uvedeny na příslušném daňovém dokladu. Oni však většinou prodávali tzv. „přes pult“, na základě sjednané ceny. Prodejní sortiment zboží v počtu více jak deset tisíc druhů neumožňuje vést tvorbu cen tak, jak ji teoreticky předpokládá správce daně, když navíc povinnost vést evidenci slev není v zákoně o účetnictví zmíněna. Za další stěžovatelé poukazují na skutečnost, že evidence zásob byla vedena v souladu s platnými předpisy, proto zjištěné rozdíly v účetních a skutečných stavech byly zaúčtovány správně. Nadto jsou přesvědčeni, že zjištění nesprávně zúčtovaného výdaje či příjmu doloženého dokladově nemůže vést správce daně ke stanovení daně dle pomůcek. Stěžovatelé rovněž nesouhlasí s hodnocením vedení evidence denních tržeb, která má v jejich pojetí formu sešitu a následného daňového dokladu; zdůraznili, že ačkoliv jim správce daně uložil v tomto záznamní povinnost, nebyl jim přikázán způsob vedení této evidence, a proto na nich není možno požadovat předložení pásek z pokladny. Správce daně dále při vlastním pokusu stanovit marži zkrátil svůj výsledek díky nepřesnostem, kterých se dopustil a které stěžovatelé vypočítávají v kasační stížnosti. Stěžovatelé v poslední řadě nesouhlasí s neuznáním jejich záznamní povinnosti. Na závěr uvedli, že pokud se v jejich účetnictví vyskytly chyby, nebyly takového rozsahu, aby odůvodňovaly prohlášení celého účetnictví za nevěrohodné. Navrhli proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Z obsahu správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Protokolem o ústním jednání ze dne 19. 9. 2002, č. j. 35283/02/274980/5150/01, byla se stěžovatelem a) (dále též „daňový subjekt“) zahájena daňová kontrola na mj. i daně z příjmů za zdaňovací období let 1999 až 2001. Protokolem o ústním jednání ze dne 19. 9. 2002, č. j. 35284/02/274980/5150/01, byla se stěžovatelkou b) zahájena daňová

kontrola na mj. i daně z příjmů za zdaňovací období let 1999 až 2001. V protokole o ústním jednání ze dne 1. 10. 2002, č. j. 35283/02/274980/5150/02, daňový subjekt k dotazu správce daně popsal způsob vedení skladové evidence (tzv. kontrola korunou), cenové evidence (vedena není), výše průměrné marže (11 až 15 %), provádění fyzické inventury a plnění rozhodnutí o uložení záznamní povinnosti. V protokole o ústním jednání ze dne 11. 10. 2002, č. j. 35283/02/274980/5150/03, daňový subjekt vysvětlil rozdíl zjištěný správcem daně při místním šetření ze dne 16. 9. 2002 spočívající v rozdílu prodejní ceny zjištěné na prodejně v účetní evidenci „starými, novými dodávkami, akcemi, kde jsou ceny různé, kdy se potom stává, že na stejném výrobku jsou různé ceny, ať ve skladu nebo v prodejně“; rovněž uvedl, že se u jednotlivého zboží může marže pohybovat v „určitém rozpětí“, že se od září 2002 zvedla, když nebylo současně provedeno přecenění starých zásob na vyšší ceny. Výzvou k předložení dokladů ze dne 29. 10. 2002, č. j. 38530/02/274980/7018, byl daňový subjekt vyzván k vysvětlení a předložení důkazních prostředků ohledně rozdílů uvedených v daňových přiznáních a zjištěných přijatých a vydaných faktur za kontrolovaná zdaňovací období. Daňový subjekt v přípisě nazvaném „Vysvětlení“ ze dne 18. 11. 2002 uvedl, že pro hotovostní prodej používá marži v rozpětí 11 až 15 %, pro zboží na faktury však vyšší, i když pro některé odběratele nižší. Součástí správního spisu je i úřední záznam ke zprávě z kontroly ze dne 29. 4. 2003, Stanovení pomůcek pro daň z příjmů fyzických osob pro roky 1999, 2000 a 2001, a rovněž i Zpráva z kontroly ze dne 26. 5. 2003, č. j. 35283/02/274980/5150. Na základě těchto podkladů pak správce daně vyhotovil dodatečné platební výměry. Vzhledem k okolnosti, že stěžovatelka b) podnikala ve sdružení se stěžovatelem a), jsou závěry pro oba subjekty shodné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ust. § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním podle odstavců 1 až 4, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

Podle ust. § 1 odst. 1 a 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o účetnictví“), stanoví tento zákon rozsah a způsob vedení účetnictví a jeho průkaznosti pro všechny právnické osoby a dále pro fyzické osoby, které provozují podnikatelskou nebo jinou výdělečnou činnost podle zvláštních předpisů, pokud prokazují pro daňové účely své výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Pro účely tohoto zákona se považují osoby podle odstavce 1 za účetní jednotky.

Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o účetnictví účetní jednotky jsou povinny dodržovat při vedení účetnictví účtová osnova a postupy účtování, uspořádání položek účetní závěrky a obsahové vymezení těchto položek, rozsah údajů ke zveřejnění z účetní závěrky, postupy pro provedení konsolidace účetní závěrky, které stanoví federální ministerstvo financí a vyhláší je oznámením o jejich vydání ve Sbírce zákonů.

Podle čl. IX odst. 5 Opatření č. 281, 283/77 411/2000, kterým se stanoví postupy účtování pro účetní jednotky účtující v soustavě jednoduchého účetnictví, vyhlášeného ve Sbírce zákonů pod č. 51/2000 (OP) (dále jen „Opatření“), v účetních jednotkách provozujících maloobchodní činnost, při které je technicky obtížné vedení skladních karet podle jednotlivých položek zásob (např. prodej potravin), se za záznamy o zásobách považují i jiné vhodné způsoby, které prokazují celkový stav zásob, např. kontrola korunou. Zvolený způsob záznamů o zásobách účetní jednotka srozumitelně popíše a popis uloží jako účetní písemnost.

Před tím, než se Nejvyšší správní soud vyjádří ke stížním námitkám, považuje za vhodné předeslat, že v dané věci se jedná o stanovení daně na základě pomůcek. V takovém případě je přezkum odvolacího orgánu a rovněž i soudu omezen pouze na okolnost, zda-li byly v daňovém řízení splněny předpoklady pro stanovení daně tímto způsobem, a v případě, že ano, zda-li správce daně při stanovení daňové povinnosti přihlédl k výhodám plynoucím pro daňový subjekt.

Dále je vhodné připomenout, že jednou ze základních zásad daňového řízení (na rozdíl od např. řízení trestního), která je zakotvena v ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, je zásada tzv. „obráceného důkazního břemene“ spočívající v okolnosti, že daňový subjekt má v průběhu daňového řízení nejen povinnost tvrzení (v souzené věci podat daňové přiznání), ale také povinnost důkazní, tedy prokázat všechny skutečnosti, které ve svém daňovém přiznání uvedl. V případě, že správce daně v průběhu daňového řízení daňový subjekt vyzve k prokázání skutečností jím tvrzených, je tento povinen tvrzené skutečnosti doložit. Jestliže jsou však skutečnosti, jimiž se daňový subjekt snaží prokázat svá tvrzení, zpochybněny správcem daně, tj. správcem daně jim nepřiradí hodnotu důkazních prostředků, je správce daně oprávněn postupovat tak, že skutečnosti daňovým subjektem neprokázané při stanovení nového daňového základu a daně nezohlední. Zákon o správě daní a poplatků ve svém ust. § 31 odst. 5 zohledňuje i případ, kdy daňovou povinnost není možno stanovit na základě skutečností, které jsou správcem daně známy, a to díky nesoučinnosti daňového subjektu v průběhu daňového řízení.

V souzené věci je zásadní otázkou posouzení, zda-li daňový subjekt v průběhu daňového řízení doložil účetnictví, které by umožňovalo stanovení daně na základě dokazování, či nikoliv. Odpověď na tuto otázku je nutno hledat ve způsobu, jakým daňový subjekt vedl evidenci zásob zboží, neboť se od ní odvíjejí ostatní. Jak je zřejmé z vyjádření daňového subjektu učiněných v průběhu daňového řízení, zvolil si tento pro své sdružení, ve kterém podnikal společně se stěžovatelkou b), přičemž to byl on, kdo měl na starosti vedení účetnictví, způsob evidence zásob zvaný „kontrola korunou“. Využil tedy možnost danou mu Opatřením a nevedl knihu zásob (na karty zásob). Takovýto způsob je, jak vyplývá ze shora provedené citace uvedeného předpisu, možný. I při jeho aplikaci je však nutno dodržet základní pravidla vedení účetnictví stanovená pro účetní jednotky zákonem o účetnictví a dalšími předpisy. Lze tak jen ocitovat z rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 7. 2003, č. j. 22 Ca 339/2002 - 34, že „tzv. "kontrola korunou" je sice možným způsobem evidence zásob zboží, avšak i tento způsob musí být přesvědčivý a musí z něj být patrný veškeré údaje pro potřeby řádně vedeného účetnictví“ (citováno dle ASPI, č. 26304 JUD). Je tak třeba mít vždy na paměti, co je cílem evidence zásob, ať ve formě skladových karet či kontroly korunou, tj. vedení evidence zásob průkazným způsobem, oceňování nakoupených zásob stanoveným způsobem a provádění inventarizace zásob v souladu se zákonem. Ačkoliv zákon nestanovil bližší pravidla pro způsob vedení

skladové evidence formou kontroly korunou a ponechal je na samotné účetní jednotce, nelze toto oprávnění vykládat tak, že by tím zákonodárce rezignoval na výše uvedené principy; naopak i tyto byly účetní jednotky při stanovení svého vnitřního účetního postupu povinny respektovat. V žádném případě tak nelze a priori jen na základě tvrzení účetní jednotky, že eviduje zásoby za pomoci tohoto prostředku, dospět k závěru o průkaznosti takovéto evidence. Samotná skutečnost, že daňový subjekt evidoval zásoby tímto způsobem, neříká nic o tom, zda tato jeho evidence dostala požadavkům účetních postupů. Bylo proto zcela legitimní, aby správce daně zkoumal věrohodnost této evidence tak, jak činil v daňovém řízení. V této souvislosti je rovněž nutno odmítnout poukaz daňového subjektu na objem a různorodost zboží, jenž je předmětem jeho podnikání, protože tato skutečnost nemá žádný vliv na jeho povinnosti jako účetní jednotky. Naopak, jestliže se rozhodl pro vedení skladové evidence za pomoci kontroly korunou, bylo na něm, aby si vytvořil natolik přehledný vnitřní systém, aby dostal všem povinnostem.

K první stížní námitce stěžovatelů spočívající v tvrzení, že správci daně byl předložen dostatek důkazních prostředků, Nejvyšší správní soud uvádí, že je nerozhodné, jaký počet či jaký druh účetních a jiných dokladů byl předložen, neboť určujícím je pouze jejich obsah. Jestliže tedy daňový subjekt sice předložil dle jeho tvrzení „skladovou evidenci“, přičemž správce daně tuto neosvědčil jako faktickou skladovou evidenci, nebylo z těchto dokumentů v daňovém řízení možno vycházet, proto i předložení dokladů v množství uváděném stěžovateli bylo nedostatečné. Rovněž není pravdou, že by správce daně v průběhu daňového řízení netvrdil, že některé doklady chybí, viz např. jeho požadavek na předložení evidence slev. Tato námitka je proto, i z důvodů uvedených níže, nedůvodná.

K námitce týkající se vedení skladové evidence pomocí tzv. kontroly korunou se Nejvyšší správní soud částečně vyjádřil výše. Je proto nutno zopakovat, že kontrola korunou je průkazně vedenou evidencí skladových zásob pouze v případě, že respektuje účetní principy. I v případě, že stav zásob zboží není sledován v jednotkách množství a podle jednotlivých druhů, ale v celkovém peněžním vyjádření (v prodejních cenách), je nutné, aby tato evidence byla vedena přesně a průběžně, tj. aby byla věrným obrazem skutečného stavu zásob. Jestliže měl však daňový subjekt různou výši marže pro různá období a různé komodity (když sám v daňovém řízení nebyl schopen ji přesně konkretizovat) s tím, že se tato skutečnost odrážela v „cenové evidenci zásob“ až v měsíčním odpisování na základě průměrné výše rabatu, když dle tvrzení daňového subjektu se „případné změny rabatu vyrovnají a v ročním průměru jsou zcela objektivní“, lze tak jen přisvědčit správci daně, že nastíněný způsob evidence je cokoliv jiného než věrohodný. Jestliže v průběhu daňového řízení sám daňový subjekt uvedl, že se marže (rabat) pohybovala v rozpětí od 6 do 20 %, muselo zákonitě docházet ke značným rozdílům mezi zásobami takto „evidovanými“ a fyzicky přítomnými. To, že tento rozdíl daňový subjekt následně zaúčtoval do výdajů snižujících základ daně, jen dokumentuje neprůkaznost jeho účetnictví. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli v tom smyslu, že jim žádný právní předpis nestanoví povinnost mít po celou dobu podnikání stejnou výši marže, avšak za situace, kdy je právě výše marže esenciální pro vedení skladové evidence, je povinností daňového subjektu stanovit ji tak, aby umožňovala průkazný způsob vedení účetnictví. Rovněž je pravdou, že způsob faktického provádění kontroly korunou nastíněný správním orgánem v jeho rozhodnutí je pouze možný, nikoliv nutný (proto není ani v rozporu s Ústavou České republiky), což však nic nemění na faktu, že alternativou k tomuto způsobu rozhodně není způsob zvolený stěžovateli z důvodů popsaných výše. Proto je i tato námitka nedůvodná. Na tom nic nemůže změnit ani znalecký posudek předložený stěžovateli až v žalobním řízení, neboť hodnotí právní otázky, k nimž je primárně povolán soud.

Stěžovatelé dále rozporují jejich údajnou povinnost vést evidenci slev. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečně v účetních předpisech není tato povinnost explicitně uvedena, avšak vyplývá ze zvoleného způsobu vedení skladové evidence. Jestliže totiž daňový subjekt evidoval zásoby pouze na základě faktoru ceny, byl ve svém účetnictví povinen zohlednit veškeré činitele, které mohly mít na stanovení ceny zásob vliv. Úbytek zboží vedeného v prodejní ceně totiž představuje nejen dosaženou tržbu za prodané zboží, ale i poskytnuté slevy při prodeji zboží a rovněž i prodejní cenu zboží vyřazeného (např. poškozené či neprodejné zboží) a prodejní cenu zboží použitého pro režijní spotřebu poplatníka, např. údržba, úklid (Vychopeň, J. Kontrola korunou, citováno dle ASPI, č. 26683 LIT). Jak je zřejmé i z obsahu kasační stížnosti, stěžovatelé sami uvádějí, že při prodeji zboží slevy poskytovali; tato skutečnost se však neodrazila v jejich účetnictví. Je tak možno jen přisvědčit správnímu orgánu, že zákon o účetnictví příkazuje účetním jednotkám vést nad rámec výslovně stanovené dokumentace i tzv. pomocné knihy, jestliže pro ně mají použití. Z těchto důvodů se rovněž jedná o nedůvodnou námitku.

Dále stěžovatelé nesouhlasí s jejich povinností vést evidenci denních tržeb tak, jak požadoval správce daně. Lze přisvědčit stěžovatelům, že nebylo jejich povinností dokládat denní tržby pokladním dokladem, neboť jim tuto povinnost nestanovil ani právní předpis, ani takto *expressis verbis* záznamní povinnost ze dne 2. 11. 1993 (ta stanovila povinnost evidovat denní záznamy tržeb a výdajů z pokladny v knize kontrolní pokladny). Jestliže však daňový subjekt vedl tuto denní evidenci pouze „ručně“, dostal se sám do důkazní nouze, jestliže správce daně na základě jím provedeného šetření shledal, že zápis o denní evidenci tržeb neodpovídá skutečnosti. Nelze však přisvědčit krajskému soudu, že by „sjetiny“ z pokladen měly podobu účetního dokladu, avšak ve světle dalších zjištění nemá tato nepřesnost vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že vedení denní evidence tržeb v kontextu celého daňového řízení nebylo průkazné, proto je i tato námitka nedůvodná.

Jestliže se stěžovatelé dále domnívají, že způsob, jakým došel správce daně ke stanovení marže, byl vadný, Nejvyšší správní soud k této námitce s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., pro její novost nepřihlédl. Nadto zdůrazňuje, že tímto způsobem správce daně pro vlastní potřeby stanovil marži, na základě které poté upravil účetnictví daňového subjektu. Jednalo se tedy o pomůcku, jejíž přezkoumání v rovině, v jaké navrhuje daňový subjekt, by Nejvyššímu správnímu soudu nepříslušelo.

Nejvyšší správní soud se rovněž nevyjádřil k námitce spočívající v uložené záznamní povinnosti dle § 11 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť tato otázka nebyla obsahem přezkoumávaného daňového řízení.

Na závěr Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní podání stěžovatelů a písemnosti správního orgánu a správce daně, ze kterých je zcela zřejmá nekonzistentnost tvrzení stěžovatelů, a rovněž i hodnocení jejich námitek (které jsou do jisté míry shodnými s kasačními) správním orgánem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé ve své kasační stížnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání.

postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto mu soud nepřiznal jejich náhradu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu